

יִשְׂרָאֵל אָמְרָה דָּא לְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְהַשְׂכִּינָה הַנִּקְרָא כְּנֶסֶת
 יִשְׂרָאֵל אָמְרָה לְקַב"ה דְּהֵיִינוּ ז"א. שִׁימְנֵי כְּחוֹתָם, מֵאֵן הוּא חוֹתָם.
 דָּא חוֹתָם דְּגוֹשְׁפִּנְקָא דְקָשׁוּט וּמִי הוּא חוֹתָם הוּזָה אֵלָא זֶה רוּשְׁם שֶׁל
 הַטְּבַעַת שֶׁל חוֹתָם הָאֵמֶת דְּהֵיִינוּ שֶׁהוּא הָאֵרֶת הַמוֹחִין שֶׁמִּקְבֵּל ז"א בְּיוֹם, וְהֵם נִחְתָּמִים
 בַּמַּלְכוּת. כְּחוֹתָם עַל לְבָבְךָ, דָּא חוֹתָם שֶׁל תְּפִלִּין, דְּאֵנָּח בְּר
 נֶשׁ עַל לְבִיָּה שׁוּזָה חוֹתָם שֶׁל הַתְּפִלִּין שֶׁמְנִיחַ הָאָדָם כְּנֶגֶד לִיבּוֹ דְּהֵיִינוּ שֶׁהֵם כְּנֶגֶד
 הַרְשִׁימוֹ שֶׁל הַמוֹחִין שֶׁל הַמַּלְכוּת שֶׁנִּכְנָסוּ לַחֲזוֹה דו"א בְּלִילָה וּמִשָּׁם הַמַּלְכוּת מִקְבֵּלָת אֵת
 הָאֵרֶתָה (שַׁע"כ). כְּחוֹתָם עַל זְרוּעֶךָ, דָּא יַד פְּהָה, דְּמָנַח
 בְּהָהוּא זְרוּעַ שֶׁהִיא הַיָּד הַכְּהָה וְהוּא הַכֶּתֶר שֶׁל הַמַּלְכוּת הַעוֹלָה בְּבוֹקֵר לְזֵרוּעַ

אור הרשב"י

והנה באור הבקר עלה הכת' דרחל באצילות
 ושאר הט"ס התחונות ירדו למטה בבי"ע ואז
 אותה נקודת הכתר דרחל להיותה שרש רחל
 ועצמות' לכן בעלותה באצילות יושבת עם ז"א
 פב"פ ובפרט כי עתה נכנס בה אותו הרשימו
 שנסתלק ממנה בלילה כנז"ל וכמו שנבאר
 והענין הוא כי בלילה היא אומרת שימני
 כחותם על לבך כנז"ל שיוצא רשימו דילה
 ועומד בחוזה שבו ובאור הבוקר היא א"ל
 כחותם על זרועך והוא כי בעלות ספירת הכתר
 שבה מן הבריאה לאצילות וחזרת עמו פב"פ
 כנז' הנה להיותה בחי' נקוד' בלבד ואינה
 פרצוף שלם לכן מקום חזרתה הוא בזרועו
 השמאלי הנקרא גבורה לפי שכל עצמה של
 הנקבא היא גבורו' כנודע ולכן היא מתקשרת
 עמו בזרועו השמאלי עיי"ש.

עשה באופן שתשים זה החותם והרשימו שלי
 על לבך וישאר שם במקום החוזה כנ"ל ולא
 יסתלק לגמרי אל המקום אשר באו משם כאשר
 עשו המוחין שלך שנסתלקו לגמרי. אמנם
 ישארו על לבך כנז' ומעם הדבר הוא מפני רוב
 האהבה שיש לי עמך וזמ"ש כי עזה כמות
 אהבה. ואיני יכולה להתפרד ממך לגמרי ולכן
 בהשאר אותו הרשימו שלי על לבך אז תוכל
 להמשיך לי הארה משם משא"כ אם נסתלק
 יותר למעלה ונמצא כי כפי זה שבליילה הוא זמן
 המעטת זו"ן שמתמעטו' מגדלותם והוא חוזר
 בסוד ו"ק בלבד והיא בסוד נקודה בלבד ולכן
 התעוררות הדינים הם בלילה משא"כ ביום כי
 אף אחר התפלה שמסתלקים המוחין ואינו
 נשאר רק הרשימו בלבד עכ"ז אינם מתמעטים
 אבל נשארים בגדולתם ע"י אותו הרשימו. וכז'

השמאלית של ז"א, וּמְנוּ יִצְחָק ושואל מי הוא הזרוע הזה ומשיב שזה הזרוע השמאלית שהיא הגבורה והיא מידתו של יצחק. וּפְנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל קָאָמַר שִׁימְנֵי כַחֲוֹתֶם, חוֹתֶם מִיְבֵעֵי לֵיהּ, מֵאֵי כַחֲוֹתֶם והמלכות מבקשת מז"א ואומרת ושואל שהרי היה צריך לומר חותם ולמה אמרה המלכות שישמנה כמו חותם. כְּאֵינּוֹן תְּפִלִּין דִּרְיִשָּׁא והשיב אלא המלכות מבקשת מז"א שהרשימו של המוחין שמקבלת המלכות ממנו ועי"כ נעשה לז"א בחינת תפילין של יד יהיו חשובים כמו המוחין של התפילין של הראש של ז"א (מק"מ), דְּאֵתֵי שְׂבָחָא לְכָל גּוֹפָא שע"י המוחין האלו בא השבח של המוחין ומתפשטים בכל הגוף. וְעַל דָּא תְּפִלִּין בְּזִרְעָה, עַל הַלֵּב ולכן מניחים את התפילין בזרוע כנגד הלב מפני שהתפילין של יד הוא כנגד הרשימו של המוחין של המלכות הנמצא בליבו של ז"א ומשם מקבל המלכות את הארתה, וּבְדָא אֲשֶׁתִּכַּח בַּר נָשׁ שְׂלִים פְּגוּוֹנָא דְלַעֲיָלָא ועי"כ נימצא האדם שלם כדוגמת מה שלמעלה.

כִּי עֲזָה כְּמוֹת אֶהְבָּה. מֵאֵי קְשָׁה מֵחוּ הפירוש של כִּי עֲזָה כְּמוֹת. אֵלָא לָא אֲשֶׁתִּכַּח קְשִׁיּוֹתָא בְּעֵלְמָא, פְּמָה דְפְרִישׁוּ דְנַפְשָׁא מִגּוֹפָא, כִּד בְּעֵיִן לְאֵתִּפְרִישָׁא ומשיב אלא לא נמצא דבר בעולם כמו הפרידה של הנפש מהגוף כאשר הגיע זמנם להיפרד. (ועל דָּא) כִּי אֶהְבָּת פְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל לְקוֹדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, דְלָא אֵתִּפְרִישׁוּ לְעֵלְמִין וכך הוא אהבה של השכינה הנקראת כנסת ישראל לקב"ה

דהיינו ז"א שהם לא ניפרדים לעולם מפני שכאשר מסתלק בלילה הרשימו של המוחין שלה הוא אינו עולה למעלה אלא הוא נכנס לתוך ליבו של ז"א ומשם היא מקבלת את הארתה

ובבוקר נעשה ממנו בחינת תפילין של יד של ז"א. **וּבְגִין כִּן תִּפְלֶה שֶׁל יָד,**
אֶת־קִשְׁרָא בְּזוּעַ, לְקַיֵּמָא דְכְּתִיב ומשום כך התפילין של יד ניקשרים
 בזרוע השמאלית לקיים את מש"כ, (שיר השירים ב) **שָׁמְאלוֹ תַחַת לְרֵאשִׁי**
 דהיינו שז"א מניח את שמאלו בסוד החיבוק תחת הראש של המלכות מפני שראשה נתון
 במקום החוזה שלו.

קָשָׁה כְּשֹׂאֵל קִנְאָה. בְּכָל דְּרָגִין דְּגִיחָנָם, לָא אֵית
קְשִׁיא כְּשֹׂאֵל, דְּנַחֲתִית לְתַתָּא מְנַיְיהוּ שבכל מדרגות
 הגיחה אין מדרגה יותר קשה כמו השאול שהוא יורד למטה מכל מדורי הגיחהם, **בְּרַ**
הֵהוּא דְרָגָא דְאַקְרִי אַבְדוֹן, וְדָא וְדָא אֲשַׁתְּפוּ כַחְדָּא.
וְדָא קְשִׁיא לְהוּ לְחַיֵּיבִיא מְכַלָּא חוץ מהמדרגה הנקראת אבדון שהיא
 מדור למטה מהשאול וזה משתתפים כאחד והם כנגד יסוד ומלכות דקלי" וזה קשה
 לרשעים יותר מכל המדורים (מק"מ). **כִּן, קָשָׁה כְּשֹׂאֵל קִנְאָה, דְּלִית**
קִנְאָה אֶלָּא בְּרַחֲמֵימוֹתָא שאין קנאה אלא מתוך אהבה, **וּמְגוֹ**
רַחֲמֵימוֹתָא אֶתִּי קִנְאָה ומחמת אהבה באה הקנאה דהיינו שמחמת אהבת ז"א
 את המלכות להשפיע לה הוא מקנא אותה שלה יש כבר תפילין של ראש ולו עדין אין, ועי"כ
 הוא אינו יכול להשפיע לו עוד הארת המוחין ועי"כ הוא שואב לתוכו את הרשימו שהסתלק
 ממנו בלילה וחוזר הרשימו ונכנס בו ועי"כ נעשה לו התפילין של ראש ואז הוא יכול
 להשפיע במלכות עוד מאהרת המוחין (שעה"כ), **וּמֵאֵן דְּקַנְיִ לְהַהוּא**
דְּרַחֲמִים ומי שמקנא לאותו שהוא אוהב כגון בעל המקנא לאשתו מחמת שהוא אוהב
 אותה בכדי שהיא לא תהיה יצאנית (מק"מ) **יְתִיר, קְשִׁיא לֵיהּ**

הלימוד היומי

לְאֶת־פְּרִשָּׁא מִנִּיה [כב] מֵהָהוּא דְרָגָא דְאֶקְרִי שְׂאוּל,
 דְּאִיהוּ קְשִׁיא מְכַל דְּרָגִין דְּגִיְהֵנָם וּכְר קְשָׁה הַדְּבַר הַזֶּה לְמִי שְׂאוּהֵבִים
 אוֹתוֹ, יוֹתֵר מִמָּה שֶׁקְשָׁה לְרִשְׁעִים בְּמִדּוּר שְׂאוּל בְּגִיְהֵנָם שֶׁהוּא קְשָׁה מְכַל הַמְּדֵרְגוֹת שֶׁל
 הַגֵּהֵנִים (מק"מ).

רְשָׁפִיָּה רְשָׁפִי אִישׁ שְׁלֵהֶבֶת יָהּ [גג]. וּמֵאֵן אִיהוּ שְׁלֵהֶבֶת
 יָהּ, דָּא אִשָּׁא דְנִפְיָק מִגּוֹ שׁוֹפֵר מִי הִיא, וּמְשִׁיב, שְׁהִיא
 אִשׁ הַגְּבוּרָה הַיּוֹצֵאת מִהֵבִינָה הַנִּקְרֵאת שׁוֹפֵר, כְּלִיל מְרוּחָא וּמִיָּא הַכּוֹלֵלָה
 מִרוּחַ וּמִיָּם דְּהֵינּוּ שֶׁהַגְּבוּרָה נִכְלַלֶת בְּת"ת הַנִּקְרֵאת רוּחַ וּבַחֲסֵד הַנִּקְרֵא מִיָּם (רמ"ק). וּמִגּוֹ
 הֵהוּא שְׁלֵהֶבֶתָּא כִּד מְתַלְהֵטָא בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל וּמִתּוֹךְ אוֹתָהּ
 הַשְּׁלֵהֶבֶת שֶׁל הַגְּבוּרָה שֶׁכֹּאשֶׁר הִיא מְתַלְהֵטָת בְּמַלְכוּת, אוֹקִיד עַלְמָא
 בְּשְׁלֵהֶבֶתָּא בְּקִנְיָה דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַז הַמַּלְכוּת שׁוֹרֶפֶת אֶת
 הָעוֹלָם בְּשֵׁלֵהֶבֶת הַדִּין מִחַמַּת הַקְּנֵאָה שֶׁהִיא מְקַנָּה לְקב"ה דְּהֵינּוּ ז"א (רמ"ק),
 וּבְשֵׁעֲתָא דְהִיא מְקַנְיָה לִיהּ, וְוִי דְאֶעְרַע בְּשְׁלֵהֶבֶתָּא,
 דְּאִיהוּ יִתְוַקֵּד בְּהוּ וּבְשֵׁעָה שֶׁהַמַּלְכוּת מְקַנָּה לְז"א אוּי לוֹ לְמִי שֶׁהוּא יִפְגֵּשׁ
 בְּשֵׁלֵהֶבֶת הַדִּין שֶׁלָּה מִפְּנֵי שֶׁהוּא יִשְׂרָף בְּאוֹתוֹ הָאִשׁ שֶׁל הַדִּין.

אור הרשב"י

[כב] הרמ"ק לא גורס לאתפרשא מניה. וכאמרם ז"ל הוי מתחמם כנגד אורן של חכמים,
 [גג] ובביאור הפסוק ביאר בספר מלמד ועוד שהיא שורפת סיני הדעות הכוזבות
 התלמידים שרשפיה רשפי אש שלהבת יה הוא והמדות הרעות כאמרו כי הוא כאש מצרף.
 כאמרו ויהי בלבי כאש בוערת עצור בעצמותי

הלימוד היומי